

— Разкажи ни приказчици, — замолиха ѝ се по-голѣмкитѣ дѣца.

— Приказчици, приказчици, колко ги обичаме! думаха и по мѣничкитѣ.

Такъвъ животъ кипѣше всѣки день въ новата градина. Животътъ на тия сирачета бѣ подсладенъ отъ добрата имъ „кака Таня“ ..

Доволна бѣше отъ работата си младата учителка. Ала понѣкога черни мисли ѝ разяждаха душата: Русия е тѣй обширна, сирачета има съ хиляди, а тя нѣма сили да прибере повече отъ десетина — двадесетъ дѣца... Какво ли правятъ другитѣ сирачета? Кой ли се грижи за тѣхъ? Какви ли хора ще станатъ?..

Въздъхваше си Таня при тия мисли, ала щомъ съглеждаше нѣкое отъ своитѣ „малки пиленца“, ставаше ѝ по-леко. — Ехъ, не съмъ слънце да огрѣя всичкитѣ! Ахъ, пъкъ тѣзи колко ми сж милички!.. си проговорваше тя и отново се намѣрваше посрѣдъ веселитѣ гласенца на чистичкитѣ и ситичкитѣ войнишки сираченца...

Г. Пѣйчевски.

